

Η μοίρα της αθωότητας

Της **ΜΑΡΙΑΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ**
-ΠΟΘΟΥ

Στέλιος Λουκάς: «Η πιο μεγάλη χώρα». Εκδόσεις
Καλέντης, 2001, σελ. 52.

ΠΟΙΗΣΗ

«**Η πιο μεγάλη χώρα**» είναι ο τίτλος της συλλογής του νέου Θεσσαλονικιού ποιητή Στέλιου Λουκά. Ο Στέλιος Λουκάς, επί σειρά ετών, τόσο στο Δημοτικό Ραδιόφωνο όσο και στη Δημοτική Τηλεόραση Θεσσαλονίκης –όπου χρημάτισε διευθυντής–, ασχολείται με το βιβλίο και γενικά με τον πολιτισμό. Εκτός τούτου είναι γνωστός και από τα άρθρα του σε εφημερίδες και περιοδικά που αφορούν επίσης το βιβλίο.

Τα 38 ποιήματα της συλλογής, δημοσιευμένα τα περισσότερα σε λογοτεχνικά περιοδικά, δίνουν το πρώτο λυρικό στίγμα του ποιητή, τους ποιητικούς οραματισμούς του, την ελεγειακή ατμόσφαιρα, τον υπαρξιακό προβληματισμό. Μπορεί κανείς να μαντέψει τους κατοπινούς δρόμους που

θα πάρει για να φτάσει σε πιο ουσιαστικές μορφές, όταν ο αγώνας της ζωής θα δαμάσει τον λόγο και την ψυχή, σε καιρούς απροσδόκητους. Γιατί ο ποιητικός λόγος δεν ωριμάζει μόνον ως γλωσσική έκφραση. Ωριμάζει μέσα στο σώμα ως βίωση καταστάσεων, ως εμπειρία θησαυρισμένης γνώσης, αυτοσυνειδησίας. Ομως, σήμερα κρατάμε στο χέρι την παρούσα ποίηση ως δρόσο ψυχής που γεύτηκε τον πρώτο χυμό της, αλλά και ως δωρεά που ευαγγελίζει την παρθενικότητα των πραγμάτων.

«Η πιο μεγάλη χώρα», ποιητική συλλογή του Στέλιου Λουκά.

«Η νύχτα που επιμένει να ντύνεται μ' άστρα απόψε / μοιράζει υποσχέσεις. / Στις φλέβες της σπαρταράει αιχμάλωτο το φως του κόσμου», γράφει. Κι αλλού: «Μάθε μου ν' αγαπώ / Να γράφω τη λέξη φως / Χωρίς το φόβο μιας αιμορραγίας». Λυρικοί στίχοι μιας ποιητικής αθωότητας. Ο ίδιος λέει: «Δεν θα ξεφύγουμε ποτέ από την αθωότητα». Γιατί είναι η μοίρα του ποιητή αυτή. Είναι η δύναμη του. Δύναμη της μύησης στα αρχαιολογικά μυστικά της καταγωγής του. Σήμερα το ξέρει περισσότερο με το αισθητήριο της ποίησης. Μια μέρα θα το γνωρίσει ίσως και εμπειρικά, γιατί θα το έχει βιώσει με το σώμα του. Ο Στέλιος Λουκάς, από τούτη την πρώτη του λυρική συλλογή, βιώνει τη σιωπή.

Μόνο που είναι ακόμα το θάμβος της σιωπής, όχι το άλγος. «Χρειάζομαι τη σιωπή / ν' ακούω το ρυθμό του ρυακιού», γράφει. Αλλωστε, ολόκληρη η συλλογή παίρνει τον τίτλο της από τη σιωπή.

Γράφει τούτο τον ωραίο στίχο για την παιδική ηλικία: «Η χώρα των παιδικών μας χρόνων που έθρεψε / Με σίδηρο εκείνες τις τε-

ράστιες ρωγμές». Δυνατός στίχος, στιβαρός. Κι ίσως εκείνη η απέραντη μαγική έκταση της παιδικής ηλικίας να συναντιέται κάπου με τη μεγάλη χώρα της σιωπής. Ίσως υποσυνείδητα από εκεί να πηγάζουν το θάμβος και η μαγεία.

Έτσι, όλη σχεδόν η συλλογή είναι μια αναγωγή της σιωπής σε ποιητικό όραμα, μια εμπύωση του ίδιου του ποιητή, μέσα στο σιωπηρό θάμβος της κοσμικής μέθεξης. Ένα θάμβος που, ωστόσο, το ρηγματώνει η υπαρξιακή αγωνία, η μεταφυσική, ο βασανισμός του ίδιου του ποιητικού λόγου.